

A Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: 57.Pf.630.751/2022/6.

A felperes: Lombard Zala Pénzügyi Szolgáltató Zrt.
(8360 Keszthely, Pethó utca 6.)

A felperes képviselője:

Az I.r. alperes:

A II.r. alperes:

Az I-II.r. alperes jogi képviselője: dr. Simon Sándor ügyvéd
(5000 Szolnok, Boldog Sándor István krt. 4. II/233-234.)

A III.r. alperes: K&H Bank Zrt.
(1095 Budapest, Lechner Ödön fasor 9.)

A III.r. alperes képviselője:

A per tárgya: kölcsön megfizetése

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának a száma:
Budai Központi Kerületi Bíróság 9.P.XII.21.806/2020/34. számú ítélete

Rendelkező rész

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak [REDACTED] azaz [REDACTED] Ft másodfokú perköltséget az alperesi jogi képviselő [REDACTED] számú számlájára történő teljesítéssel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] Az ítéleti tényállás szerint a felperesi jogelőd, a K&H Pannonlizing Pénzügyi Szolgáltató Holding Rt., mint kölcsönadó és az I.r. alperes, mint kölcsönvevő között 2005. október 27. napján kölcsönszerződés jött létre. A szerződés szerint a kölcsön devizaneme CHF, a kölcsön összege 18.055,56 CHF, a deviza eladáskori árfolyam 162,00, a kamat mértéke évi 7,68%, a törlesztőrészletek száma 100 hónap, összege 39.779 Ft, azaz 245,55 CHF. A fizetés forintban történik, az esedékességet a törlesztési ütemezés tartalmazza.
- [2] A felperes jogelődje a 2011. szeptember 20. napján kelt levelében az I.r. alperes fizetési késedelmére hivatkozással felmondta a kölcsönszerződést, a felmondást az I.r. alperes 2011. szeptember 22. napján átvette. A K&H Pannonlizing Pénzügyi Szolgáltató Holding Rt. 2011. október 18-án beolvadta a K&H Zrt-be. A felperesi jogelőd a 2011. december 29-i keltű levelében felszólította az I.r. alperest a tartozás megfizetésére, mely felszólítást az I.r. alperes 2012. január 2. napján átvett.
- [3] A felperes jogelődje 2015. április 7.-én elkészítette a 2014. évi XL. tv. (továbbiakban: DH2 tv.) szerinti elszámolást, amelyben a tisztességtelenül felszámított összeget 2669,49 CHF-ben határozta meg. A felperes és jogelődje a 2016. június 16-án kelt levelében értesítették az I.r. alperest a perbeli követelés felperesre történő engedményezéséről. A felperes 2016. július 12. napján fizetési felszólítást küldött az alperesnek, amely „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.
- [4] A felperes módosított keresetében elsődlegesen kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és II.r. alperest egyetemlegesen 1.730.311 Ft tőke, 80.000 Ft lejárt kamat, továbbá 1.730.311 Ft után 2016. június 17. napjától a kifizetésig évi 13,68% késedelmi kamat megfizetésére. Másodlagosan - a szerződés érvénytelenségének megállapításának esetére - kérte, hogy a bíróság nyilvánítsa a felperesi jogelőd és az I.r. alperes között 2005. október 22. napján megkötött szerződést érvényessé akként, hogy a szerződés tárgya, azaz a kölcsön összege 2.925.000 Ft, a kamat éves mértéke 9,63%, a THM megegyezik az ügyleti kamattal, a hiteldíj nem változtatható meg, a törlesztőrészletek száma 100, összege 52.715 Ft/hó. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és II.r. alperest egyetemlegesen 1.730.311 Ft tőke, 80.000 Ft lejárt kamat, 1.730.311 Ft után 2014. január 2. napjától a kifizetésig járó 13.068% késedelmi kamat megfizetésére. A III.r. alperest fentiek tülésére kérte kötelezni. A II.r. alperes vonatkozásában keresetét az 1952. évi IV. tv. (továbbiakban: Csjt.) 27. és 29. §-ára alapította.
- [5] Az I. és II.r. alperesek a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a követelés elévült. Érvénytelenségi kifogást is előterjesztettek, állították, hogy a kölcsönszerződés az 1996. évi CXII. tv. (továbbiakban: rHpt.) 78. § (1) bekezdése, valamint a rHpt. 213. § (1) bekezdés a), b) és e) pontjai alapján semmis. A szerződésben alkalmazott tisztességtelen szerződési feltételek kapcsán az 1959. évi IV. tv. (továbbiakban: rPtk.) 209. § és 209/A. §-a, valamint a 18/1999. (II.5.) Korm. rend. 1. § (1) bekezdés b) és j) pontja alapján is kérték a szerződés semmisségének megállapítását. Előadták, hogy a felperesi jogelőd nem tett eleget a rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének, az árfolyamkockázatról nem adott világos és megfelelő tájékoztatást, ezért a tisztességtelenség okán a szerződés semmissége megállapítható. Hivatkoztak arra, hogy a felperesi jogelőd jogellenesen mondta fel a szerződést. A tisztességtelenül felszámított összeg - 791.904 Ft - magasabb, mint a felmondáskor kimutatott hátralékos összeg, így az I.r. alperes a felmondás időpontjában túlfizetésben volt. Az alperesek vitatták a követelésösszeget is. A másodlagos

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
57.Pf.630.751/2022/6.

kereseti kérelem elutasítását a felperes keresetösségi jogának hiánya miatt kérték. Előadták, hogy az engedményezés tárgya nem a jogviszony, hanem az abból eredő követelés. Az érvénytelen szerződés érvényessé nyilvánítása olyan alakító jog iránti igény, amely a szerződéses jogviszonyt érinti, ezért a szerződés érvényessé nyilvánítását és az elszámolást, a jogkövetkezmények levonását csak az engedményező kérhetné. Hivatkoztak arra is, hogy az érvényessé nyilvánítás kizárt, a semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni. A rHpt. 210. § (3) bekezdése szerint csak akkor van lehetőség kamatot, díjat vagy egyéb szerződési feltételt egyoldalúan, az ügyfél számára kedvezőtlenül módosítani, ha a szerződés ezt lehetővé teszi. A deviza alapon kötött szerződés megdőlése esetén forint alapú szerződés létrehozására a hitelező részéről nincs lehetőség, az I.r. alperes a felperes által hivatkozott feltételekkel egyébként sem kötötte volna meg a szerződést. Alperesi álláspont szerint az érvénytelenség oka nem szüntethető meg, hiszen a szerződéskötés időpontjában az ügyletből eredő kockázat nem került feltárássra, a fogyasztó nem kapott megfelelő tájékoztatást.

[6] A II.r. alperes hivatkozott arra, hogy az I.r. alperessel a szerződéskötés időpontjában nem élt gazdasági közösségben, a bontóperben hozott ítélet szerint a gazdasági közösség a felek között 2003. januárjában véglegesen megszakadt. Előadta azt is, hogy a kölcsönszerződés megkötésére vonatkozó írásbeliség a II.r. alperes vonatkozásában nem teljesült, annak lényeges feltételeiről nem tájékoztatták, azzal kapcsolatos iratot nem írt alá.

[7] A III.r. alperes a kereseti kérelmet nem vitatta, annak teljesítését nem ellenezte.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II.r. alperesnek XXXXXXXXXX Ft perköltséget.

[9] Az ítélet indokolása szerint a követelés bírói úton érvényesíthető, az igény elévülése a fizetési meghagyás iránti kérelem benyújtásáig, 2016. december 7. napjáig nem következett be. A felperesi jogelőd felmondására tekintettel a követelés elévülése 2011. szeptember 26. napján kezdődött meg, és a 2012. január 2. napján átvett fizetési felszólítás az elévülést megszakította. Az engedményezésről szóló értesítő levél ugyan „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza felpereshez, azonban ez a kézbesítés szabályszerűnek minősült, így az elévülés megszakítására alkalmas volt.

[10] Az alperesek rHpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjával kapcsolatos érvénytelenségi kifogását a bíróság nem találta alaposnak, figyelemmel arra, hogy a szerződés részletesen, világosan és kiszámíthatóan meghatározza a szerződés tárgyát, figyelemmel az 1/2016. PJE határozatban foglaltakra is. A szerződés a rHpt. 213. § (1) bekezdés b) és c) pontjának is megfelelt. Az alperesi hivatkozás szerint az ajánlatban és az elfogadó nyilatkozatban ugyan eltérő THM szerepel, azonban az elfogadó nyilatkozatban megjelölt THM mérték kedvezőbb a fogyasztóra, és a felperesi jogelőd a tartozás kimutatásánál ezt alkalmazta. A kölcsön folyósítása megtörtént, az I.r. alperes a törlesztést megkezdte, a felek a kedvezőbb THM mértéket elfogadták. Nem volt megállapítható a szerződés rHpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába ütközése sem, figyelemmel a szerződés 8.2 pontjára és az Általános Szerződési Feltételekben (továbbiakban: ÁSZF) foglaltakra. Alapítanul hivatkoztak alperesek a rHpt. 78. § (1) bekezdésében és (4) bekezdésében előírtak kapcsán a szerződés semmisségére, mivel az e jogszabályhelyekben előírt kötelezettségek a pénzügyi intézményt a prudens működés körében terhelik, a pénzügyi intézményre nézve felmerülő kockázat csökkentése érdekében. A hitelbírálat elvégzésének minősége, tartalma nem eredményezi a felek között létrejött kölcsönszerződés érvénytelenségét.

[11] A bíróság vizsgálta az árfolyamkockázatról való tájékoztatás megfelelőségét. Utalt arra, hogy

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
57.Pf.630.751/2022/6.

az ÁSZF 8. pontja tartalmazza a fizetendő törlesztőrészek összegének árfolyamváltozástól függő kiszámításának módját, melyből megállapítható, hogy a törlesztőrészek összege változhat, az az aktuális árfolyamtól függ. A rPtk. 209. § (4) bekezdésére és 209/A. § (2) bekezdésére hivatkozva – figyelemmel a rHpt. 203. § (1) bekezdésére és a 6/2013. PJE határozat 3. pontjában foglaltakra vizsgálta, hogy a felperesi jogelőd a jogszabály alapján őt terhelő tájékoztatási kötelezettségének eleget tett-e, a tájékoztatás kiterjedt-e az árfolyamváltozás lehetőségére és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészekre. Rámutatott, hogy a perbeli szerződés fogyasztói szerződésnek minősül, ezért az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatónak meg kell felelnie a 93/13. EGK irányelv 4. Cikk (2) bekezdésében foglalt világos és érthető megfogalmazás követelményének is, melynek értelmezésére a C-186/16. a C-51/17. és a C-227/18. számú döntések adnak irányutatást. A bíróság megállapította, hogy a szerződésben nem szerepel olyan tájékoztatás, amelyből kitűnik, hogy felhívták volna az I.r. alperes figyelmét arra, hogy a forint jelentős árfolyamgyengülése is előfordulhat, ami a fogyasztó által fizetendő törlesztőrészeket jelentősen megemelheti, a fogyasztót gazdaságilag nehéz helyzetbe hozhatja. Emiatt a tájékoztatás nem felel meg a 2/2004. (helyesen: 2/2014.) PJE határozat 1. pontjában foglaltaknak, illetve az EUB joggyakorlata által kimunkált követelményeknek. A szerződéses rendelkezés sérti a világosság és az érthetőség elvét, figyelemmel a 93/13. EGK irányelv 6. Cikk (1) bekezdésére is, tisztességtelen, ezért a felperes követelése alapjául szolgáló szerződés semmis, arra a felperes jogot nem alapíthat. Az elsődleges kereseti kérelem ezért alaptalan.

- [12] A bíróság utalt arra, hogy felperes nem igazolta a felmondás jogszerűségét sem, ennek folytán az elsődleges kereset a szerződés érvényessége esetén sem lenne megalapozott. A felperes az elsődleges keresetének összecszerűségét arra alapította, hogy a szerződés felmondásra került, a tartozás lejárttá vált a futamidő lejárta előtt. Felperes sem vitatta azonban, hogy a DH2 tv. alapján készült elszámolás szerint tisztességtelenül felszámított összeg figyelembevételével a felmondáskor az I.r. alperesnek nem állt fenn tartozása, így a felmondás jogszerűnek nem tekinthető.
- [13] A másodlagos kereseti kérelem teljesítésére sem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság. Rámutatott, hogy a felperes, mint engedményes a perbeli szerződésből eredő követelés érvényesítésére jogosult, azonban nem tekinthető a III.r. alperes általános jogutódának, emiatt az érvénytelenség további jogkövetkezményei alkalmazását nem kérheti. A rPtk. 328. § (1) bekezdése értelmében az engedményezéssel a jogosult nem a szerződéses pozícióját, csak a szerződésből eredő követelést ruházza át az engedményesre. Ezen nem változtat az, hogy felperes a hitelezőt III.r. alperesként perbevonta, aki a kereset teljesítését nem ellenezte. A keresetet a felperes terjesztette elő, a bíróságnak a felperes keresetösségi jogát kellett vizsgálnia.
- [14] A perköltség viseléséről a bíróság az 1952. évi III. tv. (továbbiakban: rPp.) 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.
- [15] Az ítélet ellen a felperes fellebbezett és elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I. és II.r. alperesek egyetemleges marasztalását a kereseti kérelemben foglaltak szerint. Így amennyiben a bíróság a kölcsönszerződést érvényesnek tekinti, úgy az alperesek egyetemleges marasztalását 1.730.311 Ft tőketartozásban és járulékaiban, míg a kölcsönszerződés érvénytelensége esetén a szerződés érvényessé nyilvánítását és az I-II.r. alperesek egyetemleges marasztalását a fenti tőkeösszegben és járulékaiban. Másodlagosan fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
57.Pf.630.751/2022/6.

eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése esetén, ha annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázati tájékoztatás nem megfelelő volta miatt a szerződés érvénytelensége okán az elsődleges kereseti kérelmet elutasította. Hivatkozott a Kúria devizahiteles érvénytelenségi perek jogalkalmazási gyakorlatát vizsgáló Konzultációs Testület 2019. június 19-i ülésén született állásfoglalás II.2 pontjára, és az abban kifejtettek alapján sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet nem terjed ki az egyenlőtlenség mértékének vizsgálatára. Hangsúlyozta, hogy önmagában abból, hogy a bíróság megállapítja az árfolyamkockázati tájékoztatás nem világos és nem érhető voltát, még nem feltétlenül következik a szerződés érvénytelensége. Az elsőfokú bíróság nem folytatta le a 2/2014. PJE 1. pontja szerinti egyedi vizsgálatot, nem indokolta meg, hogy a perbeli szerződésben a tájékoztatás hiányos volta pontosan miként hatott ki az alperesek szerződéses akaratára. Felperes hivatkozott a BH2021.1.16 számú jogesetre is, mely szerint a kötelezett a vele szemben fennálló követelést érintő engedményezési szerződés érvénytelenségére nem hivatkozhat, ha nem jelöl meg olyan speciális körülményt, amelynél fogva számára lényeges, hogy kinek kell teljesítenie. Az alperesek ilyen speciális körülményt nem jelöltek meg, ezért az érvénytelenségi hivatkozás sem foghat helyt. Felperes utalt a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.165/2020/7. számú ítéletére is, előadva, hogy a bíróság a jelen perbeli kölcsönszerződéssel egyező tartalmú szerződés esetében az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelő voltát megállapította. Felperesi álláspont szerint a bíróság megsértette az 1952. évi III. tv. (továbbiakban: rPp.) 206. § (1) és 221. § (1) bekezdésében foglaltakat is. Kifogásolta a felmondás érvénytelensége körében kifejtett ítéleti álláspontot is, érvelése szerint a bíróság nem vette figyelembe, hogy a felmondás közlése jóval a DH2. tv. hatálybalépését megelőzően megtörtént, a 2011. szeptember 20. napi felmondás jóval megelőzte e törvény hatálybalépését. A felmondás idején tehát nem volt ismert a „tiszteességtelenül felszámított összeg” kategóriája, ezért a felmondás nem felelhetett meg a fenti törvényi feltételeknek. Érthetetlen, hogy a bíróság miért állapította meg a felmondás jogszerűtlenségét, hiszen a felmondás közlésekor a tartozás fennállt, ezért a felmondás jogszerű volt.

- [16] Felperes vitatta azt az ítéleti megállapítást is, hogy a másodlagos kereseti kérelem a felperes kereshetőségi jogának hiánya miatt alaptalan. Hivatkozott a Kúria devizahiteles érvénytelenségi perek jogalkalmazási gyakorlatát vizsgáló Konzultációs Testület 2019. június 19-i ülésén született állásfoglalására, mely szerint az érvényesség nyilvánításnak nincs akadálya, ha a szerződés érvénytelenségének kizárólag az az oka, hogy az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő rendelkezések tisztességtelenek, hiszen ebben az esetben az érvénytelenség oka kiküszöbölhető az által, hogy a fogyasztót mentesítik a tisztességtelen kikötésből fakadó árfolyamkockázat viselése alól. Utalt a 6/2013. számú PJE határozat 4. pontjára is, mely szerint a szerződés érvénytelenségének megállapítása esetén - feltéve, hogy az érvénytelenség oka kiküszöbölhető - a bíróságnak elsősorban a szerződés érvényesség nyilvánítására kell törekednie. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem törekedett a szerződés érvényesség nyilvánítására, valamint nem indokolta meg, hogy miért nem megfelelő módszer a szerződést kötő fél perbevonása és tülésre kötelezése, annak ellenére, hogy ezt a bírósági gyakorlat elfogadja. A szerződéskötő III.r. alperes a perben szerződéses akaratát kifejezhette, ehhez nem kellett feltétlenül felperesi pozícióban lennie. Akaratnyilatkozatának formája nem meghatározott, így az alperesi pozícióból történő nyilatkozat sem sért jogszabályt. Felperes hivatkozott arra, hogy az érvényesség nyilvánítás, mint az árfolyamkockázati tájékoztatás hiányát orvosló lehetőséget az EUB C-932/19. számú ügyben született döntése is alátámasztja. Hasonló perfelállásban a szerződés érvényesség nyilvánítását a bíróságok döntésükben elfogadták, sőt olyan esetben is, ahol a szerződést megkötő bank nem is állt perben.

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
57.Pf.630.751/2022/6.

- [17] Az I. és II.r. alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben előadták, hogy az elsőfokú bíróság a perben kifejezetten a kockázatfeltárás körében folytatott le bizonyítást, amikor meghallgatta az adóst arról, hogy mennyiben volt világos és érthető számára a hitelező által rendelkezésre bocsátott információ. Hangsúlyozták, hogy mindenekelőtt a hitelezőnek kell a szerződéskötést megelőzően a tájékoztatást megtennie. A csatolt iratok alapján megállapítható, hogy a hitelező által alkalmazott kockázatfeltárás teljesen alkalmatlan arra, hogy a jogszabályoknak megfeleljen és az adósnak kellő információt szolgáltatson a kölcsön felvételhez. Alperesi álláspont szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett. A fellebbezésben hivatkozott BH2021.1.16 számú eseti döntés nem a perbelivel azonos történeti tényálláson alapul, továbbá a felperes a Kúria indoklásából kiragadott részt hoz fel álláspontja alátámasztására. A perbeli esetben alperesek nem az engedményezési szerződés érvényességét vitatták, hanem azt állították, hogy az engedményezési szerződés kifejezetten az engedményezett követelés érvényesítésére ad lehetőséget az engedményesnek, a szerződés vonatkozásában azonban alakító joggal nem élhet. Az engedményezés kapcsán csak a követeléshez tapadó jogok szállnak át, azonban a szerződéshez kötődő alakító jogok nem. Hivatkoztak a Kúria Gfv.30.493/2017/2. számú ítéletére és kiemelték, hogy az engedményezés kizárólag az egyes követelésekre vonatkozik, nem az egész jogviszonyra. A bíróság nem sértette meg a rPp. 206. § (1) és 221. § (1) bekezdését, a rendelkezésre bocsátott okiratok alapján az állapítható meg, hogy a szerződési feltétel nem világos, nem érthető, így megalapozott adósi döntésre alkalmatlan. A felperes nem élt olyan egyéb bizonyítási indítvánnyal, amely alapján a kockázatfeltárás körében a bíróság más következtetésre juthatott volna. Alaptalan a felperes felmondás jogellenessége körében megfogalmazott álláspontja is, önmagában az a felperesi hivatkozás, hogy a szerződés időközben amúgy is lejárt volna, a felmondás jogellenességének megdöntésére nem alkalmas. Nem foghat helyt a felperesnek a DH törvény hatályba lépése és a felmondás között eltelt időre való érvelése sem. A C-26/13. EUB ítélet értelmében a tisztességtelen feltételt mindig a közösségi joggal összhangban kell értelmezni az eljáró bíróságnak.
- [18] Az alperesek érvelése szerint a másodlagos kereseti kérelem tekintetében az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet a felperes kereshetőségi jogának hiányára tekintettel. A felperes fellebbezésben tett hivatkozásai nem is a kereshetőséggel, hanem általában az érvényessé nyilvánítással kapcsolatosak. A felperes állításai egyébként sem állják meg a helyüket, a Konzultációs Testület állásfoglalása nem jogszabály, a 6/2013. számú PJE határozat pedig a 4. pontjában csupán azt mondja ki, hogy a bíróságnak törekednie kell az érvényessé nyilvánításra, feltéve, hogy az érvénytelenség oka kiküszöbölhető. Az érvényessé nyilvánítás tehát egy jogi lehetőség arra az esetre, ha az érvénytelenség oka kiküszöbölhető. A jelen esetben már lejárt tartozásról van szó, így a fogyasztó érdekének nem az érvényessé nyilvánítás, hanem a határozathozatalig terjedő hatályossá nyilvánítás - azaz a már teljesített szolgáltatásnak megfelelő mértékű ellenszolgáltatás elrendeléséről való döntés - felelt volna meg, de ebben az esetben is figyelembe kellett volna venni a C-42/15. számú ügyben hozott EUB döntés 4. pontjában foglaltakat. Alperesek álláspontja szerint a III.r. alperes vonatkozásában kifejtett fellebbezési érvelésnek az ügy érdemére kihatása nincsen. Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen fejt ki azt, hogy a felperesnek nem szerződéses félként nincs joga érvényessé nyilvánítást kérni, ezen az sem változtat, hogy alperesként perbe vonta a bankot. A felperes által hivatkozott C-932/19. számú ítélet ugyancsak nem tartozik jelen per tárgyához, hiszen az az árfolyamrés körében tesz megállapításokat.
- [19] A másodfokú bíróság teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak – figyelemmel a rPp. 228. § (4) bekezdésére – nem volt fellebbezés hiányában jogerőre

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
57.Pf.630.751/2022/6.

emelkedett ítéleti rendelkezése.

- [20] Az I. és II.r. alperesek az elsőfokú eljárásban több okra alapítottan is érvénytelenségi kifogással éltek a perbeli szerződéssel kapcsolatban, melyeket az elsőfokú bíróság részletesen vizsgált, és amelyek közül kizárólag az árfolyamkockázatról való tájékoztatással kapcsolatos érvénytelenségi kifogást találta alaposnak, a többi érvénytelenségi kifogást azonban nem. A bíróság fentiekén túl alaptalannak találta az I. és II.r. alperesek elévülési kifogását is. Az alperesek az érvénytelenségi és elévülési kifogásaik elutasítása miatt nem éltek fellebbezéssel, így ezeket a kérdéseket a másodfokú eljárásban már nem kellett vizsgálni.
- [21] A fellebbezés nem alapos.
- [22] A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és jogi okfejtésével is, ezért a rPp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően - csupán utalva helyes indokaira - hagyta helyben az elsőfokú ítéletet a rPp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával. A másodfokú bíróság kizárólag a fellebbezésben foglaltak miatt jegyzi meg a következőket. Az elsőfokú bíróság az ítéletében - az árfolyamkockázatról való tájékoztatás nem megfelelő voltát és emiatt az árfolyamkockázat I.r. alperesre történő teljes áthárításának tisztességtelenségét, mint a szerződés semmisségét eredményező körülményt illetően - a rPp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően kellő indokát adta a döntésének. Indokolása a másodfokú bíróság megítélése szerint nem hiányos, vagy homályos. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a Kúria Konzultációs Testületének emlékeztetője nem jelent kötelező érvényű állásfoglalást a bíróságok számára. Az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázatról való tájékoztatás megfelelőségének megítélése körében a vonatkozó európai uniós bírósági döntéseket és a Kúria Polgári Jogegységi Határozatait - amelyek kötelezőek a bíróságokra - figyelembe vette és ezek alapján kialakított álláspontját a perbeli szerződés kapcsán az ítélet indokolása tartalmazza. A rPp. keretében anyagi pervezetésre nem kerül sor, így a felperes erre irányuló kérelmének teljesítésére nem látott lehetőség a másodfokú bíróság, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (továbbiakban: Pp.) által bevezetett korlátozott precedensrendszer pedig kizárólag a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett eseti döntései tekintetében érvényesülnek, a Fővárosi Ítéltábla döntéseit illetően nem. A felperes maga sem hivatkozott olyan kúriai döntésre, amely a perbelivel megegyező szerződés ÁSZF 8.1 pontja szerinti tájékoztatást megfelelőnek ítélte volna. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy a Kúria gyakorlata az utóbbi időben általánosságban véve is szigorúbbá vált e kérdés megítélését illetően, ugyanakkor a perbeli szerződés és az annak részét képező ÁSZF rendelkezései alapján egyértelmű, hogy az I.r. alperes árfolyamkockázatról való tájékoztatása a szerződéskötés időpontjában hatályos rHpt. 203.§ (6) bekezdésében és (7) bekezdés a) pontjában előírtak, valamint az EUB döntéseiben foglaltak szerint nem történt meg. Mindezekre figyelemmel az elsődleges kereseti kérelem a szerződés semmissége miatt nem volt teljesíthető.
- [23] A felperes perbeli legitimációját engedményesi minősége határozza meg, tekintve, hogy ő maga nem volt szerződő fél. A periratok közt fellelhető engedményezésről szóló értesítés egyértelműen a kölcsönszerződésből eredő követelés engedményezésére vonatkozik, és nem az alakító jogok engedményezésére. A felperes és a III.r. alperes között nem történt szerződésátruházás, engedményesi minőségében pedig a felperes a szerződés érvényessé nyilvánítása iránti keresetet ezért nem támaszthat, az erre irányuló kereseti kérelme nem teljesíthető. Nincs azzal kapcsolatos általános bírói gyakorlat, hogy elégséges lenne az engedményező fél alperesi pozícióban történő perbevonása és részéről olyan tartalmú nyilatkozat előterjesztése, mely szerint nem ellenzi a kereset teljesítését. A felperes maga is

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
57.Pf.630.751/2022/6.

csak egyes bíróságok ilyen gyakorlatára tudott hivatkozni, de a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett eseti döntésére nem. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy a felperes keresete alapján a szerződés érvényessé nyilvánítására a felperes perbeli legitimitációjának hiányában nincs lehetőség, ilyen módon nem sértette meg az EUB C-932/19. számú ítéletében, illetőleg a Kúria 6/2013. és 2/2014. PJE határozataiban foglaltakat sem.

- [24] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a rPp. 78. § (1) bekezdése szerint nem igényelheti perköltségei megtérítését, és meg kell fizetnie az I. és II.r. alperesek másodfokú költségét is, melyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozott meg. A III.r. alperes a fellebbezés teljesítését nem ellenezte, az abban foglaltakkal egyetértett. A másodfokú bíróság azonban a fellebbezésnek nem adott helyt, emiatt nem talált indokoltnak a III.r. alperes javára perköltség megállapítását.

Budapest, 2022. április 21.

dr. Csepinszky Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Klicsuné dr. Sólyom Livia s.k.
előadó bíró

dr. Pávlisz Beatrix s.k.
bíró